

OMRAAM MIKHAEL AIVANHOV

23 Aprilie 1962 (Sèvres)

Conferință improvizată

Întrebare: Maestre, ne puteți spune ce reprezintă, în Sfânta Treime, Sfântul Duh ?

Această întrebare este foarte interesantă, pentru că ea atinge un subiect important, care n-a fost niciodată explicat cum trebuie de către teologi. Mulți Inițiați din toate timpurile precum și Părinții Bisericii – ca Sfântul Clement din Alexandria sau Sfântul Athanasie – au vorbit de Sfântul Duh, dar explicațiile lor nu sunt întotdeauna foarte limpezi. Ce spun ei despre Tatăl este întotdeauna corect, dar în ceea ce privește Fiul și Sfântul Duh, lucrurile rămân cumva cu semnul întrebării. Ei identifică Sfântul Duh când cu iubirea, când cu lumina, iar Hristos este și el când iubire, când lumină. Or, Iisus n-a spus niciodată: «Eu sunt iubire»; el a spus: «Eu sunt lumina lumii». Dar Sfântul Duh poate fi și el considerat lumină, de vreme ce conferă darul de a vorbi în limbi, de a tălmăci taine, etc... Cu toate acestea, unii spun că Sfântul Duh e iubire, adică principiul feminin, pentru că în Arborele Sefirotic Sfânta Treime e reprezentată prin Kether, Hokmah și Binah, Sfântul Duh fiind legat tocmai de Binah, Mama Divină. Alții mai spun că omenirea a trăit mai întâi era Tatălui (aceasta fiind epoca lui Moise și a preoților), ca apoi, odată cu creștinismul, a devenit era Fiului și că acum se apropie era Sfântului Duh. Așadar, precum vedeți, e foarte greu să-ți faci o idee despre Sfântul Duh.

Sfântul Duh e a treia persoană din Sfânta Treime, dar pe lângă această împărțire în 3, mai există și o împărțire în 4. Să luăm, de pildă, familia. Familia înseamnă un tată, o mamă, un fiu și o fiică. Familia este o celulă fundamentată pe numărul 4. În Kabbală, numele lui Dumnezeu este format din 4 litere și aceste 4 litere corespund diviziunii cuaternare, care se regăsește într-o serie de manifestări ale existenței omenești și ale naturii. Pentru Pitagora, cuaternarul, pe care îl numea Tetratis, era figura cea mai sfântă, cea mai profundă și explica totul prin ea. Deci pe lângă diviziunea ternară există diviziunea cuaternară. De ce ? Iată un lucru care n-a fost înțeles. Între 3 și 4 se produce o mișcare, o lucrare: 3 devine 4, 4 se reduce la 3, iar 3 și 4 împreună dau 7, numărul complet. Mulți Inițiați s-au folosit și de 4 pentru a explica totul și ca Pitagora, kabbaliștii

au identificat pe 4 cu 10, pentru că $1+2+3+4=10$. Deci $4+10$ este suma întregului univers, a tot ce există; este numărul complet pentru că e constituit din 1, principiul masculin și din 0, materia informă, principiul feminin. Iar acest număr, 10, care conține ambele principii, este după părerea Kabbaliștilor numărul primei litere a numelui lui Dumnezeu, Yōd, care reprezintă principiul activ prin excelență, 1-ul. Așadar $10=1$. Vedeți ? $4=10$, $10=1$; și cuaternarul se întoarce la unitate. Deci 4, 10, 1 sunt același lucru... dar după Kabbală, nu după aritmetica obișnuită. De altfel, pentru kabbaliști aritmetica obișnuită este o știință moartă, iar geometria la fel. În geometria euclidiană, de exemplu, dacă se dă un punct, care e luat drept centru și o rază de o anumită dimensiune, se trasează un cerc și acest cerc este absolut determinat. Așadar, în matematica obișnuită totul este măsurat și stabilit o dată pentru totdeauna. În timp ce în matematica vie, un cerc este cu totul altceva, este o expansiune vie, o forță care iese din germenul central, care se extinde, se dezvoltă și pe care este imposibil să o delimitați în spațiu... Ca atunci când arunci o piatră în apă: din punctul în care a căzut piatra se ivesc și se propagă cercuri vii. Matematica obișnuită n-are nici o legătură cu viața, deși caracterul lor imuabil exprimă mari adevăruri cosmice, ea rămâne statică, neschimbată, moartă. În timp ce în matematica vie de care vă vorbesc, numărul 4 le conține și le rezumă pe cele dinainte. 1 este germenul; 2 este chintesența mamei; 3 este rezultatul unirii lor, realizarea, copilul care s-a născut; 4 este rezumatul, sinteza acestei treimi care va putea să-o reconstituie. Într-adevăr, pentru ca o familie să fie completă, un tată, o mamă și un fiu nu sunt de ajuns, mai trebuie și o fiică, întrucât fiul reprezintă și-l exprimă pe tată, iar fiica o exprimă și o reprezintă pe mamă. Dacă nu există decât fiul, el nu o va reprezenta pe mama sa, fiindcă nu poate, ca ea, să dea naștere unui copil. Fiica este cea care preia rolul mamei, căci ea este, la rândul ei gata să formeze o familie. Iată de ce treimea se topește în pătrime. Dar trecerea de la una la alta rămâne misterioasă și n-a fost niciodată explicată limpede. De aceea nu se știe unde trebuie situat Sfântul Duh. Este el fiica, fiul sau mama ? S-a omis în mod voit un amănunt și toată lumea își sfarmă capul pentru a găsi taina acestei treceri de la 3 la 4. Întrucât în religia creștină mama, Soața lui Dumnezeu, nu este menționată, Treimea nu este încă o familie completă și de aici vine nelămurirea. Și totuși, toate tradițiile religioase – sau aproape toate – menționează existența Mamei Divine, a Soaței lui Dumnezeu. În Zohar, de exemplu, ea este Shekinah, iar la egipteni – Isis.

Pentru a înțelege ce se petrece sus, trebuie să observăm ce se petrece jos. Hermes Trismegistus a spus: «ce e jos este la fel cu ce e sus, iar ce e sus este la

fel cu ce e jos». El ne-a dat în felul acesta o cheie ca să ne ajute să obținem, prin legea analogiei date despre lumea invizibilă. Iată cheia. Kabbala ne învață că nimic n-a fost creat fără numere, că numărul este spiritul fiecărui lucru și că știind numărul fiecărui lucru putem ajunge la realizari extraordinare. Trebuie deci să aflăm cum se reflectă 3 și 4 aici, pe pământ. Atâta vreme cât nu avem această cheie, atâta vreme cât nu știm să interpretăm ce se petrece pe pământ, nu putem găsi adevărurile cu adevărat adevărate și matematice. De aceea vă sfătuiesc să studiați familia. Familia este o reflectare a tuturor principiilor, a tot ce se petrece în Cer și dacă n-o luați ca punct de plecare, nu veți izbuti să înțelegeți mare lucru. Trebuie să ai cheile; cheile ne sunt date deja, dar nu știm să le folosim.

Spre exemplu, când alchimiștii spuneau, vorbind de piatra filozofală: «E lucru de femeie și joc de copil», ei voiau să îi facă pe discipoli să observe fenomenele care se petrec pe pământ pentru a ghici legile și principiile care lucrează îndărătul acestor fenomene. Și spunând «lucru de femeie și joc de copil», ei au inversat de altfel, ordinea, care ar fi trebuit să fie «joc de copil și lucru de femeie». Dar ce înseamnă cuvintele «joc de copil»? Ne închipuim că e vorba de bile sau titireze iar pentru «lucru de femeie» de tricotat sau de croșetat. Ca și când ar putea fi vorba de bile sau tricotat în Opera alchimică! Nu, e vorba de un joc și de un lucru foarte precis. Dacă vreți să înțelegeți cum se obține piatra filozofală, luați ca punct de plecare concepția, da, în ce fel bărbatul și femeia fac un copil. Iată «joc de copil». Iar «lucru de femeie» este gestația. Dacă nu luați concepția și gestația ca puncte de plecare, nu veți putea nicicând să găsiți piatra filozofală, că legile și procesele sunt aceleași. Este foarte profund și chiar mă întreb dacă fac bine revelându-vă aceste lucruri care n-au fost niciodată revelate în nici o carte. O să spuneți: «Dar atunci, cum de le știți?...» Le-am aflat de la Sursă.

Sfânta Treime nu va fi bine înțeleasă decât când va fi înțeleasă familia, căci Sfânta Treime este în același timp pătrime. Dumnezeu este 3, Dumnezeu este 4 și tot El este 1. El este 1 și 3 și tot El este 4. El este 3 acolo sus și 4 aici jos. Este 3 sus, pentru că 3 este numărul principiilor. Există trei principii, dar când ele trebuie să se realizeze în materie, 3 devine 4, pentru că 4 este numărul materiei, al celor 4 elemente; pământul, apa, aerul și focul. 3 este 3 atâta timp cât nu s-a realizat încă în materie, dar când se realizează, devine 4 și este tot 3 care devine 4. Iar 3 și cu 4 fac 7; 3 este acoperișul; 4 sunt cei 4 pereți. Iată casa! Și voi sunteți niște 7: capul vostru este 3, cele 2 mâini și cele 2 picioare sunt 4, iar 3 este așezat deasupra lui 4. Când vrei să desenezi o casă, faci un triunghi

(acoperișul) așezat pe 4 laturi. Ei bine, și voi sunteți o casă în care Dumnezeu poate sălășlui. Vedeți, e simplu: joc de copil și lucru de femeie; 3 se unește cu 4 pentru a forma o ființă vie. În timp ce atunci când 3 e singur, zboară în vazduh. Ați avut cu toții 3-uri zburând în tablourile lui Raphael, de exemplu. Da, îngerașii... Ei n-au trup, n-au decât cap, ei sunt 3, adică spiritul care zboară. Când 3 nu este încă realizat în materie sub forma lui 4, el plutește acolo sus, e o idee. Aveți o idee ? E 3. Realizați-o aici, în materie, și ea devine 4; cele două laolaltă sau 7, iar 7 sunteți voi. Nu-i așa, e un joc de copil ? Dar dacă vă mai vorbesc mult așa o să adormiți. Până acum nu v-am mai vorbit de numere, am păstrat această problemă pentru mai târziu. De altfel cărțile care s-au scris despre numere vagi și contradictorii, deși există câteva puncte în privința cărora autorii sunt de acord. Dar nu veți găsi niciodată în cărți această simplitate pe care o întâlnim aici pe pământ, unde vedem numerele umblând, plimbându-se, mâncând și lucrând. Numerele ? Uite-le aici, le văd aici, în sală, pretutindeni. Atâta timp cât nu vedem, numerele astfel, nu știm nimic despre ele, pentru că rămân prea abstracte și ireductibile unele la altele. Și întrucât, după cheia pe care ne-a dat-o Hermes Trismegistus, tot ce e sus este la fel cu ce e jos, înseamnă că și acolo sus numerele sunt îmbrăcate, umblă, cântă, lucrează.

După Kabbală, numele lui Dumnezeu יהוה - Yōd (י), Hē (ה), Vāv (Waw) (ו), Hē (ה) – conține o știință imensă. Prima literă, Yōd (י), corespunde numărului 10, dar și lui 1, este Tatăl. Tatăl se divizează, se polarizează pentru a o produce pe Mama; el se dedublează, emană o substanță din El-însuși și formează Mama, adică Femeia Cosmică, Natura, dar nu natura pe care o vedem noi nu, Natura nevăzută, Natura divină, Isis, aceea numită în filozofie natura naturată, care este o emanație, o chintesență ieșită din Dumnezeu, o oglindire. Iată-l pe 2; este Mama, este a doua literă, Hē (ה), care corespunde numărului 5, jumătatea lui 10. Dacă adunăm acum 10 și cu 5, obținem 15; și dacă luăm pe 1 și pe 5 din 15, obținem 6. După Kabbală 6 este numărul lui Vāv (ו), numărul Fiului născut din unirea Tatălui cu Mama. Iată treimea, dragi mei frați și dragele mele surori; Tatăl, Mama și Fiul. Iar a patra literă, Hē (ה), este o repetare a Mamei, 5; este fiica, fiica-natură, natura naturată, aceea pe care o vedem. Așadar, numărul 4 este o repetare a Treimii în materie, dar cu un element în plus, care îi permite să subziste, care o înveșmântează. 4 este veșmântul lui 3.

Și acum, unde situăm Sfântul Duh ? Dacă am să vă explic, am să provoc multă tulburare în mintea voastră, pentru că ceea ce am să vă spun nu va corespunde cu împărțirea Tatălui, Fiul și Sfântul Duh din religia creștină, unde nu este loc pentru Mama. De ce a fost exclusă Mama ? Pe pământ nu poate

exista fiu fără mamă și după legea corespondențelor a lui Hermes Trismegistus, trebuie să fie la fel și sus. Există 3 și există și 4 jos. Atâta timp cât 3 nu este învăluit, materializat, rămâne 3, dar când se manifestă pe pământ, el devine 4. Iată secretul. De ce s-a oprit biserica numai asupra lui 3 ? Treimea exista în realitate, e drept, dar numai în lumea abstractă și de aceea ea nu este reală aici, pe pământ. Nimeni nu o caută și nimeni nu o găsește. Treimea plutește sus, în capetele oamenilor, în timp ce pentru Inițiați, ea este o realitate; ei văd în fiecare zi, în fiecare zi ei se contopesc cu ea și ea devine 4 în ei. Unde este ea atunci ? Atâta vreme cât o ținem departe de noi, făcându-i loc printre abstracțiuni, atâta vreme cât nu o găsim în viața de toate zilele, în ceea ce mâncăm și ceea ce bem, nu profităm de nimic de pe urma acestei Sfinte Treimi, nu câștigăm nimic din faptul ca ea există. Numai când devine o realitate tangibilă, ea produce efecte extraordinare.

Și iată acum dovada. Tatăl este viața, puterea creatoare, izvorul care țâșnește și din care s-au ivit toate. Fiul putem să-l înțelegem ca iubire sau ca lumină; aici variația este posibilă, n-are nici o importanță, oricum este adevărat. Numai Tatăl, El doar este imuabil, neschimbător, Fiul poate fi când iubire, când înțelepciune, iar Sfântul Duh poate fi când înțelepciune, când iubire, nu e nici o contradicție în asta și în acest context nici n-are nici o importanță dacă îi confundăm. Numai Tatăl este imuabil, ca numărul 1. 1 nu variază niciodată, el este indivizibil. Chiar când i-a dat naștere lui 2, nu s-a divizat, căci 1 rămâne întotdeauna 1, și atunci când crează. 2 nu este 1 care s-a divizat, este o proiecție lui 1, o oglindire, o emanație din 1. Celelalte pot să varieze, n-are nici o importanță, dar 1, Tatăl, nu variază, el este întotdeauna viața. Și acum unde să găsim Treimea, de vreme ce, după religie, ea este atât de inaccesibilă ? De fapt, Treimea se găsește pretutideni, pretutideni... chiar pe mâinile noastre: fiecare deget este o treime și totul este treime: capul, plămâni și pântecul; gândul, sentimentul și acțiunea... În familie: tatăl, mama și copilul; iar în chimie: un acid, o bază și o sare, etc... dar Sfânta Treime, Treimea divină, unde o putem afla, în sfârșit, pentru a o contempla, a o simți, a o inspira, a o absorbi, a o trăi ? Ei bine, trebuie s-o aflăm în ființa care se apropie cel mai mult de divinitate: soarele (a se citi conferința „Le soleil est à l’image et à la ressemblance de Dieu” – Soarele este după chipul și asemănarea lui Dumnezeu). Și când mergem către soare, deja Sfânta Treime este aici, prezentă: această viață care țâșnește este Tatăl; căldura care ne încălzește este Fiul, Hristos; lumina care ne luminează este Sfântul Duh. Iată Sfânta Treime !

Dar această Sfântă Treime trebuie să capete trup, să se încarneze. De aceea, trebuie să-i deschidem ușa și să-i spunem: «Sfântă Treime, intră, intră, inundă-mă, lucrează asupra mea». Și atunci devenim 4. O să spuneți: «Ba nu, soarele și cu mine, asta face doar 2. Nicidecum, soarele și cu tine nu face 2, ci 4. Da, e o matematică mai specială și dacă nu mergeți către soare, el va rămâne o treime, dar nu va exista niciodată pătrimea, pentru că pătrimea trebuie s-o alcătuiți voi. Biserica ține Sfânta Treime în dulapuri și nu te lasă să privești soarele, pentru că se pare că e o ofensă la adresa divinității, dar îți dă brelocuri și crede că asta o să te salveze ! Niște preoți mi-au arătat medalioane și mătânii, iar eu, puțin gânditor, le răspundeam: «Sfinția ta, mătâniile și medalioanele astea pot să facă grâul și fructele să crească sau să țină în viață animalele, oamenii și tot ce există pe pământ ?» - Nu. – Ei bine, soarele poate, așa că eu mă duc către soare». De ce se încapățânează oamenii să lase de-o parte izvorul unic, izvorul care hrănește lumile, care face să se miște, care le susține ?... Da, soarele este mereu nesocotit, disprețuit, când de el avem cea mai mare nevoie. Când s-a ascuns, ești moleșit și toropit, dar imediat ce se ivește iar, zâmbești, înflorești, totul merge mai bine. Suntem deci convinși de importanța lui în viața de toate zilele, dar în domeniu intelectual, filozofic, îl lăsăm în urmă. Acest fel incorect de a gândi este foarte primejdios pentru că falsifică judecata și cea mai mică greșeală de judecată atrage după sine o întreagă serie de judecați și ele eronate care îl îndepărtează pe om de la înțelepciune. Atât timp cât nu am corectat punctul de plecare, adică atitudinea față de centru, toate relațiile noastre cu periferia se vor falsifica.

Vă pot dovedi că toate greșelile, toate evenimentele neplăcute provin din aceea că omul nu și-a corectat relațiile cu centrul, cu Dumnezeu însuși. Și chiar cei care îl caută pe Dumnezeu nu știu să-L caute, Îl caută în mod abstract, dezordonat. Pe Dumnezeu trebuie să-L cauți în cele trei lumi, trebuie ca cele trei lumi să fie puse în armonie. În planul fizic, centrul este soarele, în planul spiritual, este Hristos sau Sufletul universal, iar în planul divin este Dumnezeu însuși. Trebuie să căutăm centrul în toate regiunile și să ne legăm de el. Într-o familie, centrul este tatăl; dar tatăl nu este centrul comunității, de exemplu, centrul comunității e un altul; iar acesta din urmă nu este centrul națiunii, centrul națiunii este un altul... Și așa mai departe. Așadar, fiecare regiune are centrul ei și trebuie să căutăm aceste centre pentru a le lega între ele. Legați-vă inima, care este centrul vieții, de celălalt centru, care e Maestrul vostru; prin Maestrul vostru vă legați de soare, prin soare de Hristos și prin Hristos vă legați de Dumnezeu. Iată cum trebuie să procedați. Unii spun: «Eu îl caut pe Dumnezeu... – Și de ce

nu L-ați găsit ? Trebuie să-L găsiți ! – Da, dar eu Îl caut și sunt mândru că Îl caut. Ei bine, căutați-L mai departe, dar spuneți-vă totuși că mulți L-au găsit deja». Ce talmeș-balmeș e în capul oamenilor ! Totul se petrece limpede în ochii lor. Dar ei nu vor să vadă și de aceea nu vor înțelege niciodată nimic. Pentru ca totul să fie limpede, trebuie să urmezi niște reguli, o disciplină, o știință. Îl caută mereu pe Dumnezeu în teorie, în abstract; și totuși e simplu de înțeles că pentru a-l găsi pe Dumnezeu, trebuie mai întâi să avem relații corecte cu centrul. Fiecare regiune are un centru, iar centrele tuturor regiunilor sunt legate între ele: trebuie decât să urcăm de la unul la altul pentru a ajunge până la Dumnezeu. Dacă vreți să accedeți direct la Dumnezeu, nu veți reuși. Trebuie să începeți prin a vă lega de tatăl vostru, apoi de Maestrul vostru, apoi de soare și așa mai departe, până la Divinitate. Hristos a spus: «Nimeni nu poate merge la Tatăl decât prin mine». Vreți să vă urcați pe acoperiș ? Vă trebuie o scară. Vreți să ajungeți la rege ? Trebuie să treceți pe la miniștrii lui... Și dacă vreți să vorbiți cu Dumnezeu, trebuie, de asemenea, să treceți printr-o întreagă ierarhie. Există o ordine, dragii mei frați și dragele mele surori și trebuie să cunoașteți această ordine.

Înțelegeți-mă bine; și eu caut lumina și frumusețea, dar când fac descoperiri, le verific și mă întreb: «Sunt ele oare veridice în toate domeniile ?... Vor face oare ele bine tuturor ?» Și numai când văd că sunt aur și pietre prețioase, le împart cu ceilalți. De altfel, tocmai această dorință de a împărtași toate descoperirile pe care le-am făcut mă obligă să le expun în fața voastră. Așadar, aflați că eu găsesc Sfânta Treime în soare. Ea mă luminează, îmi dă căldură, îmi dă viață și atunci, în mine devine 4, adică se realizează. Ea este tot 3, dar în mine devine 4. Atâta timp cât n-ați înțeles pătrimea care reprezintă realizarea, veți rămâne în teorie și ineficacitate. La ce folosește această Sfântă Treime, dacă nu ne contopim în fiecare zi cu ea ? Hristos a spus: «Fiți perfecți», ceea ce înseamnă: deveniți și voi lumina, căldura și viața. Cum ? Păi mergem către soare, care este el însuși lumină, căldură și viață. Se va produce atunci un schimb, o fuziune și ce e rece va deveni cald, ce e mort va învia, iar ce e întunecat va deveni luminos. Soarele este o cale de a atinge Sfânta Treime. Eu spun că soarele este Sfânta Treime, dar el este o imagine, o reprezentare a acesteia, el este pe pământ acela care ne apropie cel mai mult de Sfânta Treime. Cum de n-au văzut oamenii bisericii această corespondență între soare și Sfânta Treime... între viață, lumină și căldură, și între Tată, Fiu și Sfântul Duh ? Și de ce îi împiedică și pe ceilalți să o vadă ? Îi stimez, îi respect, dar spun că ei

trebuie acum să meargă mai departe și să iasă din greșelile și din limitările lor, pentru a ridica ochii către real, către măreț, către universal.

Fericiți cei ce au înțeles, căci Sfânta Treime va veni din ce în ce mai mult să se manifeste în ei și ei vor fi pătrimea divină, adică realizarea completă a divinității pe pământ. Iată simbolul pătratului, al cubului. Și de ce toate statuile egiptene reprezentând regi și divinități sunt așezate pe un jilț cubic ? Fiindcă cubul este simbolul rezistenței, al stabilității, al realizării concrete. În Evanghelii se spune: «Piatra pe care au lepădat-o zidarii a fost pusă la temelie». Această piatră cubică era un simbol care-l reprezintă pe Iisus, Hristosul. Inițiatii au cunoscut dintotdeauna aceste corespondențe... Și ce este omul ? Și el este o piatră cubică. Deocamdată este desfășurat în formă de cruce, dar dacă transpunem această cruce în spațiul cu trei dimensiuni, ea devine o piatră cubică. Crucea este o proiecție a cubului în a doua dimensiune. Așadar, crucea și cubul sunt același lucru, dar într-o altă dimensiune. Dumnezeu este numit Geometrul, Arhitectul divin, pentru că a lucrat cu elementele și numerele pentru a construi universul, iar omul este clădit și el după chipul universului.

Acum mă opresc pentru a lăsa să lucreze în voi toate aceste idei și e rândul vostru acum să găsiți rolul Sfântului Duh... Vreți să vi-l spun eu ? Bine, vi-l spun. Există deci Tatăl și Mama, iar Fiul apare ca rezultat al unirii lor. Dar pentru ca această unire a Tatălui și Mamei să se realizeze, trebuie ca un element să-i fi apropiat, să-i fi legat. Ei bine, tocmai acest element care i-a apropiat, acest elan de iubire este Sfântul Duh. După concepțiile religioase tradiționale, Mama nu există, ea nu este menționată. De fapt, mama este deja cuprinsă în Treime, este Fecioara cu pruncul în brațe. Așa că vedeți ? Tatăl, Mama cu pruncul și Sfântul Duh, iată Sfânta Treime. Sfântul Duh nu poate fi copilul Tatălui și al Mamei, dar este prezent, în iubirea care îi unește. Fiul, la rândul lui, nu poate fi iubire, dar este fructul iubirii Tatălui și Mamei. Vedeți, dacă raționăm inteligent, totul se limpezește. Iar Fiica o repetă pe Mamă, așa cum Fiul îl repetă pe Tată. Căci în viață totul se repetă. Grăunța unei plante se repetă etern prin fructele acesteia și totul trebuie să se repete și să se reproducă, altfel dispăre; da, până la ființele cele mai minuscule, totul se repetă, e normal, e natural, Dumnezeu a dat această lege. Deci Fiul este o repetare a Tatălui, o reflectare a lui, dar (și trebuie iar să ne referim la planul fizic pentru a înțelege planul spiritual) cu condiția ca Mama să-și joace rolul, adică ca principiul feminin să intervină pentru a-i da naștere. Eliminând principiul feminin, mergi împotriva rațiunii, a logicii. În Treime nu poate să existe un Tată, un Fiu și să nu existe Mamă, căci nu poate exista Fiu fără Mamă. Nu spun asta pentru că aș fi împotriva Sfintei Treimi,

dimpotrivă, dar eu sunt pentru restabilirea ordinii așa cum era ea cândva, în adevărul ei original. Ceea ce a fost adăugat ulterior nu mă interesează, pentru că nu corespunde realității și nu vreau să accept invențiile oamenilor. În Treime, așa cum este ea reprezentată ceva șchiopătează și într-o zi va trebui să ne întoarcem la adevăr adică să readucem Mama la locul ei pentru a înțelege că Sfânta Treime înseamnă Tatăl, Mama și Fiul. Iar Sfântul Duh ? Ei bine, Sfântul Duh, ca spirit, este prezent oriunde se manifestă iubirea. Lucrul acesta vă răstoarnă concepțiile, nu-i așa ? Da, e normal, dar puteți să vă păstrați vechile concepții, dacă vreți... dacă credeți că ele vă vor revela toate tainele, păstrați-le. Eu am alte păreri despre Treime; ele îmi îngăduie să văd lucrurile mai limpede și chiar mă fac să progrez. Tocmai, că mă fac să progrez, nu mă îndepărtează de Sfânta Treime, dimpotrivă. În timp ce vechea concepție nu este limpede și ne lasă să plutim în incertitudine. Unii vor spune: «Ce revoluție !» Da, și trebuie să ne așteptăm la mari revoluții pentru a găsi adevărul. De ce ? Au fost deja făcute atâtea revoluții în științe, artă, etc... Când sunt făcute cu rost și fără vărsare de sânge, revoluțiile sunt întotdeauna binevenite.

Dragii mei frați și dragele mele surori, dacă simțiți că cuvintele mele vă împiedică să mergeți către Sfânta Treime, rămâneți la vechile concepții; dar dacă simțiți, dimpotrivă, că vă apropiați din ce în ce mai mult de ea și că ea devine pentru voi o realitate de zi cu zi, atunci hrăniți-vă cu ea și binecuvântați, Cerul, căci aceasta este cheia cu care veți putea să deschideți toate ușile. Și ce e o cheie ? Ați reflectat la forma care se dădea cheilor în desenele inițiatice ? Era o cruce cu un triunghi în vârf... Iar în frescele monumentelor egiptene, Inițiații, regii, faraonii aveau adesea în mână acest simbol al cheii. Uneori triunghiul era înlocuit cu un cerc și acesta era semnul că ei se aflau în posesia cheii care deschide absolut toate ușile. Această cheie nu era altceva decât înțelegerea treimii. Da, căci atunci când înțelegeți bine treimea, înțelegeți tot restul, pentru că treimea se reflectă pretutindeni, devenim pătrime. De aceea cheia era alcătuită dintr-un triunghi (3) și o cruce (4), pentru a arăta că omul trebuie să devină 4 pentru a-l folosi pe 3 drept cheie. Încă nu s-a văzut o cheie care să deschidă o ușă fără a fi mânuită de cineva. Și ce mai trebuie în plus, este o broască la care cheia să se potrivească bine, dacă nu, ușa nu se va deschide. Această cheie este treimea; broasca e natura însăși, principiul feminin; iar omul este cel care folosește treimea pentru a deschide ușa îndărătul căreia se găsesc toate comorile și toate bogățiile.

Și vreți să vă vorbesc acum în termeni mai clari, pentru a vă arăta că kabbala mea e o kabbală vie care se plimbă pe pământ?... Să presupunem că un bărbat

vrea să aibă un copil: el e cel care are cheia și care o folosește, iar femeia este cea care are broasca. Cu această cheie și această broască, ușa se deschide și vine copilul. Vedeți ? Numai că nu am observat toate acestea pentru că n-am realizat pătrimea. Spunem mereu: «Cheile... cheile...» dar nu ne folosim de ele. Și atâta timp cât nu ne folosim de aceste chei, nu realizăm nimic. Ne mulțumim să credem, că gândim, că citim, dar nu trăim și atunci nu putem deveni o realizare vie a pătrimii, totul rămâne în teorie. Și există chiar scriitori, filozofi, pictori, muzicieni și oameni cât se poate de remarcabili care consideră cunoașterea în felul acesta: a ști, a fi erudit, a putea să expui totul dar fără să aplici nimic, fără să trăiești, fără să realizezi. Și atunci la ce folosește pătrimea ? Avem chei, de acord, dar unde s-a mai văzut o cheie care să deschidă singură ușile și care să intre singură în broaște... Astfel, o cheie nu poate deschide fără o mână care să o introducă.

Adevărata Kabbală e aceea de a lucra cu pătrimea. Dacă înțelegeți treimea, veți avea posibilități, chei, pentru a deschide multe uși, dar cheile nu pot fi folosite decât de către o ființă vie și această ființă vie este deja pătrimea, pentru că materia, așa cum v-am spus, este constituită din 4 elemente: pământ, apă, aer, foc. Așa că vedeți, e clar, e simplu. Eu nu caut altceva decât claritatea și simplitatea... Eu nu vreau decât să simplific, să simplific neîncetat, să rezum toate lucrurile într-un rând sau două, ca natura care condensează un întreg copac gigantic într-o grăunță atât de mică, încât o poți ține în căușul palmei. Și eu vreau să rezum toate cunoștințele în mici grăunțe pe care să le iau cu mine peste tot și cu una singură din aceste grăunțe voi putea răsturna pământul.

Am crezut întotdeauna că sunteți capabili să mă înțelegeți, dar acum aștept realizarea, adică aștept ca treimea să se transforme în pătrime. E cea mai mare taină a științei oculte. Toți au lucrat pentru a descoperi în ce fel 3 se poate transforma în 4. V-o spun azi: datorită acestei iubiri, datorită acestei dorințe de apropiere, de unire – și acesta este Sfântul Duh – 3 se întrupează și devine 4. Da, dar trebuie să te numeri la rând cu soarele și să spui: «Soarele și cu mine, asta face doi sori». Nu sunteți «Eu sunt eu iar soarele este soarele...». Nu, contopiți-vă cu soarele și deveniți și voi un soare !

Pacea și lumina să vă însoțească !

